

HAKAN GÜNERİ

1978 yılında Kırıkkale'de doğdu... Öleceği tarihi bilmiyor ama yeri kesinlikle bir göl kenarı olacak. Çeşitli tiyatro oyunları yazdı, bazılarını yönetti, çoğunda oynadı. Öykü yazıyor, senaryo yazıyor, aslında genelde yazıyor. Pek çok keyifli insanın dostu, Nazım Rüzgar'ın babası.

'Suç Mahalli' adlı polisiye üçlemesinin ilk kitabı olan *Turan Caddesi No: 25* aynı zamanda yazarın da ilk romanı. Şu sıralar üçlemenin devam romanı olan *Hotel İstanbul* üzerinde çalışıyor...

tamadres.com

Turan Caddesi No: 25

Hakan Güneri

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Rana Öztarsu

Kapak Resmi: Hüseyin Ünlü

Kapak Tasarımı: Pınar Demirhan

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-48-4

1. Baskı: Kasım 2021

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

HAKAN GÜNERİ

**TURAN CADDESİ
NO: 25**

tamadres.com

“Deđişen bir Şey yok hiç
ölüm hariç.
aynı gökyüzü aynı keder.”

Behçet Aysan
(Bir Eflatun Ölüm)

tamadres.com

Birinci Bölüm

ARALIK AYI

Nasıl öleceğim?

Yakasını bir türlü bırakmayan bu soruyu cevaplamaya çalışarak merdivenleri çıkıyordu. Şu başından sızan kan bir an dursa, böyle gözlerine doğru akıp kirpiklerini kırmızı yapışkan bir maddeye çevirmese daha kolay olacaktı bastığı yeri görmesi. Sımsıkıydı sol eli, sahip olduğu en değerli şey oydu şu an. Sanki onu bütün kötülüklerden kurtaracak bir sihirdi avucunun içindeki dize. Gözleri kararıyordu yavaş yavaş, “hayır şimdi değil” diye düşündü; daha ikinci kattaydı ve merdiven sahanlığında öylece duruyordu, belki de güneş daha yeni doğuyordu.

Kusma isteği o kadar güçlüydü ki, içini olduğu gibi dışarı boşaltmak istiyordu, ciğerlerini tükürürse rahatlayacaktı sanki. Sonra apartmanda olduğunu hatırladı, kaç dakika durmuştu o boşlukta, ayıramadı, dizlerinin bağı çözülmüş, paslı demirlere dayanarak zor duruyordu. Kalan katları hesaplamaya çalıştı, beceremedi; bulanık zihniyle çıktığı katları anlamak için aşağı baktı.

Birden acayip bir fikir yayıldı üç yerinden kan sızan kafasına: Kendini aşıya bırakmak... Büyüdüğü küçük kasabanın suyu yeşile dönmüş havuzuna atladığı gibi, öyle balıklama bırakıvermek... Suyun serinliği sardı vücudunu birden, keskin klor kokusunu duydu burnunda, kendi kanından kokladığı demir kokusundan iyiydi bu. İki eliyle tırabzanları kavradı, küf ve çiş kokan zemine kendini bırakmak istedi, hem de bir havuza bırakır gibi. Sonra daha korkunç bir düşünce saplandı başının ağrısına: “Ya ölmezsem!” Telaşla kafasını yukarı kaldırdı, bir gökdelenin katları gibi uzak ve yüksek görünüyor, çıkma duygusunu imkânsızlaştırıyorlardı.

“Daha yüksekte” dedi kendi kendine, daha yüksekte atlamalıyım. Bu düşünce toparladı onun dağılmış zihnini, son bir kuvvetle basamağa adımını attı, ama tutturamayıp sendeledi ve yüz üstü kapaklandı merdivenlere. Gürültü çıkmış mıydı? Ne fark ederdi ki, bu saatte duysa bile kimse açmazdı kapısını.

Burnundaki demir kokusu kayboldu birden, klor kokusu da gelmiyordu artık. Kan geliyordu, dudağına süzülüp oradan boynundaki simleri toplayarak karnına iniyor, gözleriyle bu yolculuğu takip edip karnında parlayan kana bakıyordu.

Bir kahkaha patladı sabahın sakinliğini taşıyan duvarlarda, telaşlanıp kimin güldüğünü anlamak için doğruldu, kimse yoktu! Sonra ikinci bir kahkaha fırladı patlamış dudaklarından; gülerken fark etti ki bu sesin sahibi kendisiydi. Gürültü yaptığını anlayıp susturmaya çalıştı içinden taşan bu kahkahayı. Gülmüyordu aslında, o an yemin edebilirdi, gülmüyordu! Bu ses öyle yabancı, öyle garip bir hal almıştı ki, sesin sahibini arıyordu, ama anladı sonra: Bu gülmeler mutluluk barındırmıyordu. İki eliyle ağzını kapatıp sesi engellemeye çalıştı, sonra midesi kasıldı, yüzü kıpkırmızıydı. Ağzını kapatmaya çalıştığı ellerine yağmur gibi yaş akmaya başladı gözlerinden, sümükle yapışık bir hal alan, kanla renklenmiş yaşlardı bunlar. Bağırarak değil, haykırarak değil, iç çekerek, sessizce ama tüm benliğini saran bir ağlamaydı bu, vücudunun kasılma ve

gevşemelerle eşlik ettiği bir boşalma anıydı. Konuşmaya benzeyen tek bir sözcük, iki harfli bir yakınmaydı:

“Ah!”

Çok şey vardı bu ‘Ah’ın içinde. Kısacık ömrünün yirmi beş yılı vardı mesela, bu kadarcık bir ömre sığdırdığı sızı vardı. Acı başkaydı, ağrı başkaydı, bunlarla açıklayamıyordu şu ânı, sızıydı bu... Basamakları tırmanmaya devam ederken, apartman biraz daha aydınlanmıştı, emindi artık, dışarıda gün başlamıştı.

Dördüncü kata geldi ve “ha gayret” dedi, içinde bir yerlerde yirmi beş yaşı, “çatı katına vardın mı, tamamdır bu iş.” Sonra yere çarpınca canım acıyacak mı diye düşündü, korktu bir an bundan. “Şu an kadar acımayacak” dedi kendine, “bu gece kadar acımayacak.” Başı dönmeye başladı, ki bu iyi haberd, düşerdi belki. Öyle ya atlamak bir şey, düşmek başka bir şeydi. Şu dört katı çıkarken o kadar çok şey olmuştu ki, bütün gücünü ve kararlılığını yitirmişti.

Öğürmeye başladı birden. Ciğerlerini kusuyordu nihayet, kan ve sümükle dolmuş midesini kusuyordu. Doğrulup yürümek istedi ama kusmuşuna basarak beş altı basamak geriye yuvarlandı. Acı duyması gerekiyor, ama bunun yerine olabilecek en garip şeyi düşünüyordu: “Acaba kötü kokuyor muyum?” Kadınsı bir şey vardı bu duyguda, çocuksu bir şey vardı. Kadın değildi, çocuk değildi, zenneydi o, kabul edemeyeceği şeyler yaşamış, aşağılanmış bir travestiydi.

Çatı katına ulaştı nihayet, bir kapı vardı ve ardına kadar açıktı. İçeriden yaşlı bir kadının sesi geliyor, yorgun bir ses dua ediyordu. Girmede bu kapıdan, hayır giremedi, kendisini atmak için tuttu tekrar paslı demirleri. “Bu defa” diyordu kendine, “bu defa kesinlikle bitecek bu iş!” Kendisini boşluğa bırakmak için bir ayağını attı tırabzana, son bir nefes aldı ve bıraktı kendini aşağı...

Bir ses yankılandı apartman boşluğunda, kırılan kemiklerin sesine eşlik etti anlık olarak. Karışık, dağınık ve tanımsız bir sestti:

“Ah!”

Bu sesi apartmana girmiş bir başkası da duydu; hemen üç metre önünde yere çakılan vücuda bakıyor, şaşkınlıktan hareket edemiyordu. Bağırılmak için elini yumruk yapıp işaret parmağını ısırды, önce yere düşene doğru ilerledi ama hızla yayılan kan onu durdurdu. Eflatun'dan değil ama ondan yayılan kandan kaçtı apartmandaki. Bir an sonra kendini topladı ve çıkıp koşar adımlarla uzaklaştı; bağırmadı, polisleri çağırmadı. Sağa sola bakınarak hızlandı, tepenin üzerine geldiğinde son bir defa daha geriye baktı ve Taksim Meydanı'na doğru yürüyerek gözlerden kayboldu.

tamadres.com

İkinci Bölüm

SONRASI

“AH...”

Tespihi elinden düştü yaşlı kadının; kimsenin duymadığı bu sesi duydu ve feleğe bak ki, tanıdı bu sesi. Acıyla çarpıldı dua okuyan yaşlı dudakları; bu tanınmaz, bu karışık sesi sadece o duyabilirdi.

Hangi yaşta ve hangi mesafede olurlarsa olsunlar anneler duyarlardı kendi çocuklarının sesini, hele ki böyle bir acının sesini.

“Oğlum!”

Bu söz bir çığlıkla çıktı yaşlı kadının ağzından; duanın verdiği sabah huzuru cılız bir sesle bıçaklanmıştı. Kadın zorla kalktı ayağa, hızlı yürüyemiyordu iyice yaşlanan ayakları. Açık olan kapıdan sahanlığa çıktı; sabah gelince girsin diye açık bırakmıştı kapıyı, çay kaynıyordu sobanın üzerinde. Birkaç lokma yer, bir bardak çay içer uyur kuzum, diye hazırlamıştı masayı. Tırabzanların başına geldi... Yaşlı gözleri aşağı baktı...

Sonra bir çığlık çarptı sabahın bu saatine; anlaşılmaz kelimeler dökülüyordu merdiven boşluğuna. “Yavrum” diyordu

bu sesler, “kuzum” diye bağıyordu yaşlı kadın ve sesi öyle gür çıkıyordu ki, inanası gelmez insanın.

Merdivenden inmeye başladı; önce kusmuğu, sonra oğlunun kafasından, burnundan fişkırان kanları gördü. Yerde birikmiş kana bile kıyamıyordu, üzerine basmadan yürüdü. Gözyaşları sel olmuş akıyor ve kadın merdivenlerdeki kanlara bakıyordu. Oğlunun durduğu her yerde o da durdu; düştüğü her yerde başı döndü. Bir türlü bitmiyordu merdivenler, bir an önce gitse kurtaracaktı sanki, kucağına alır almaz canlanacaktı oğlu.

“Allah’ım” diye haykırdı acıyla, “Allah’ım sen koru yavrum.” Titreyen dizlerin bağı çözüldü sonunda ve kapaklandı yere yaşlı kadın; oğlunun başından kan sızarak düştüğü ikinci kata gelmişti, yerde biriken kanın içine düştü. Acımadı canı, düştüğünü bile fark etmedi; elleriyle tutuna tutuna indi basamakları, gözü hiçbir şey görmedi.

Sonra da ahir ömrünün en büyük acısının başucuna gelip durdu; yemenisini sıyırıp oğlunun kandan tanınmaz hale gelmiş yüzünü sildi. Bir yandan ağlıyor bir yandan kollarında tuttuğu bu ezilmiş et parçasını seviyordu. Sanki dokunsa iyileşecekmiş gibi, sanki kan duracakmış gibi. Durmadı ama, kadın çılgık ılgığa ağlıyordu, ses apartmandan çıkıp sokağı vuruyordu.

Apartmandakiler birer ikişer inmeye başladılar aşağı. İlk gelen Terzi Hıdır’dı ve merdivenin başında kurşun yemiş gibi duruyordu. Bembeyazdı rengi, dükkânının bulunduğu apartmanın birinci katında oturuyordu adam; derken gözlüklerini çıkartıp tekrar taktı, sanki bunu yapınca manzara değişecekmiş gibi. Gözlerinin altı şişmişti, uykusuz bir gecenin izleriydi bunlar...

Haber bomba gibi patladı sokağın tam ortasında. Bu genç çocuğun bedeni sadece merdiven boşluğuna değil sokağın ortasına düşmüş ve derin bir çukur açmıştı sanki. İnsanlar bu kuyuya düşmemek için temkinli bir şekilde yürüyorlardı. Sadece kadıncağızın feryatları duyuluyor, apartmana girenlerse susuyorlardı.

Pideci Cevat koştu geldi, ardından Servet damladı apartmana; kadın ağlıyor, giren donup kalıyordu. Kimsenin aklına polisi aramak gelmiyordu, sonra Civan geldi koşarak, anneye ve oğluna bir tek o yaklaştı; ilerinde, annenin acısına katılarak bir damla yař dūřüren de o oldu. Sonra titreyen elleriyle telefonunu çıkarıp polisi aradı. Diđerleri birbirlerine bakıyor, Civan adresi tarif ediyordu...

tamadres.com